

Lejligheden kun af disse Værelser og saa et lille, gravmørkt Rum bagved Køkkenet, hvor der akkurat kunde staa en Smule Jernseng, og hvor Værtinden selv boede. Ikke destomindre havde han ikke været der mange Dage, før det stod ham klart, at der husedes i det mindste endnu eet Menneske i Lejligheden. Han var nemlig nogle Gange bleven vækket om Natten af en hul Mandfolkehoste og opdagede tilsidst, at den kom fra Forstuen eller rettere fra Rummet mellem dennes Loft og et skabliggende Aflukke derude, der tjente til Garderobe. Han havde da taget Værtinden i Forhør, men den mundrappe Kælling svor højt og helligt paa, at han gjorde hende Uret; selv da han nu en Søndag Morgen overraskede en ung, blegnæbbet Fyr ude i Køkkenet, hvor han sad i Skjorteærmer foran en Spejlstump og friserede sig, havde hun straks en Forklaring paa rede Haand. Han opgav herefter at komme tilbunds i Sagen, og det skønt han ikke var sikker paa, at hun ikke havde endnu flere Natte-gæster forpuppet omkring i Lejlighedens Huller og Kroge. En Nat hørte han nemlig samtidig med denne Hosten en dyb og tryk Snorke, der, saa vidt han kunde skønne, ikke kom fra Værtindens Kammer. Ved at forhøre sig hos andre fik han oplyst, at den egenlige Logerende mange Steder blot tjente til Skærmbrædt for en ukontrolleret Herbergeren af den Slags omflakkende Eksistenser, hvoraf en Storstad vrimler, ofte forholdsvis velholdne unge Mennesker: Kommis'er, Fabriksarbejdere, Barbersvende, Opvartere o. lign., for hvem det at have et Hjem var bleven en overflødig Luksus. De tilbragte deres Fritid paa Gaden, i Ølkipperne, paa Dansebulerne og i offentlige Huse og havde saa et eller andet Sted Adgang til en Soveplads, hvor de tilbragte nogle Nattetimer. De ejede kun, hvad de bar paa sig, og flyttede fra Bydel til Bydel uden Varsel. Det var en Levevis, der tildels var dem paatvungen af Eksistenskampen i disse Millionbyer. Den, som havde vænnet sig til at leve Tilfældighedernes Liv paa Gaden og i det hele var friest i sine Bevægelser, skaffede sig lettest Erhverv. Hjemlig Hygge, Fred og Tryghed var for saadanne Folk bleven aldeles fremmede Begreber, der end ikke fremkaldte noget Savn.